

OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIENI NA KOLOKWIUM POPRAWKOWYM Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO W DNIU 30 LISTOPADA 2023

Prawidłowym rozwiązaniem zadania jest sporządzenie przez zdającego, wcielającego się w rolę adw. Marka Kostrzewskiego, pełnomocnika powoda, apelacji od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawa-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny.

Wyrok powinien zostać zaskarżony w części, tj. w punkcie I w zakresie, w jakim sąd oddalił powództwo o zapłatę kwoty 33.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie od dnia 11.07.2022 roku do dnia zapłaty oraz w punkcie II. Określając zakres zaskarżenia należy mieć na względzie, iż powód dochodził pozwem kwoty 33.025,50 zł podczas gdy wysokość szkody, wyliczona przez biegłego sądowego to kwota jedynie 33.000,00 zł. Zważywszy, iż powód nie kwestionował opinii biegłego, winien przyjąć za wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 33.000,00 zł.

Zdający ma obowiązek określenia wysokości należnej opłaty sądowej; dopuszczalne jest w miejsce wskazania konkretnej kwoty zamieszczenie informacji, jak opłata sądowa należna od apelacji powinna zostać obliczona. Prawidłowym będzie zatem zarówno wskazanie kwoty 1.550,00 zł, jak i podanie, iż opłata należna od apelacji to: $33.000,00 \cdot 5\% = 1.650,00$ zł.

Wnioski apelacyjne powinny być postawione jako żądanie zmiany wyroku w części poprzez zasądzenie na rzecz powoda Stanisława Nowaka od pozwanej Spółki Zakład Ubezpieczeń Atu SA z siedzibą w Warszawie kwoty 33.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie od dnia 11.07.2022 roku do dnia zapłaty oraz poprzez zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Osobnym wnioskiem apelacyjnym winno być żądanie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztach zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Skarżący winien dostrzec przede wszystkim, iż sąd bezpodstawnie uzależnił wypłatę odszkodowania od faktycznego naprawienia przez powoda podjazdu oraz wadliwie

rozumie zasadę pełnej kompensaty.

Powód dochodzi odszkodowania za wyrządzoną mu szkodę w postaci uszczerbku jaki powstał w jego majątku wobec uszkodzenia podjazdu i w tym zakresie ma prawo do zapłaty sumy rekompensującej w pełni poniesioną stratę majątkową rozumianą jako zmniejszenie jego aktywów.

Po pierwsze, fakt niewykonania prac naprawczych jest okolicznością prawnie obojętną z punktu widzenia zasadności roszczenia powoda.

Po drugie, nie budzi wątpliwości w orzecznictwie, iż przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan mienia po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi przed uszkodzeniem (tak np. SN III CZP 85/11).

Zarzut, jaki należy w związku z tym sądowi postawić to naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 824¹ § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskutek nieuprawnionego przyjęcia, iż roszczenie o naprawienie szkody majątkowej wyrządzonej deliktem powstaje dopiero z chwilą naprawienia uszkodzonej rzeczy przez poszkodowanego oraz że naprawienie szkody nie musi polegać na przywróceniu stanu poprzedniego w pełnym zakresie, w szczególności może nastąpić z pominięciem walorów estetycznych. Art. 824¹ § 1 k.c. nie stanowi ograniczenia zasady, zgodnie z którą sąd powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie uszkodzonego mienia do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę.

Sąd wadliwie uznał zatem, iż zakres odpowiedzialności pozwanego ogranicza się do kosztów wymiany uszkodzonych elementów podjazdu. W sprawie wykazane zostało, iż brak jest na rynku elementów mogących posłużyć do punktowej naprawy. Faktem bezspornym jest, iż na dzień orzekania kostka brukowa wzoru Uni Dekor nie jest powszechnie dostępna na rynku, co potwierdził biegły i możliwa jest do zakupienia jedynie u jednego producenta lecz w ilości nie mniejszej niż 1.000 m²

Tym samym na dzień orzekania nie jest możliwe lub ekonomicznie uzasadnione wykonanie naprawy z zastosowaniem kostki Uni Dekor i taki stan rzeczy jest dla sądu

wiążący.

Zastosowanie punktowej wymiany systemów odwodnienia bocznego doprowadzi z kolei do znacznego pogorszenia estetyki podjazdu a tym samym rozwiązanie takie nie będzie prowadzić do naprawienia szkody powoda w pełnej wysokości, co wprost wynika z uzupełniającej opinii biegłego, złożonej na rozprawie.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut, podniesiony przez pozwanego, iż całościowa naprawa podjazdu będzie stanowić jego modernizację a tym samym będzie prowadzić do wzbogacenia powoda. Podjazd jest częścią składową nieruchomości, nie jest przedmiotem samodzielnego obrotu a jak wskazał biegły, modernizacja podjazdu nie zwiększy wartości nieruchomości powoda gdyż „stary” podjazd powoda był w bardzo dobrym stanie, nie wymagał remontu, był elegancki i posłużyłby jeszcze wiele lat. Skoro zaś wykonanie na nowo podjazdu nie będzie prowadzić do wzrostu wartości nieruchomości powoda a jednocześnie z obiektywnych przyczyn technicznych (niedostępność materiałów, z których wykonany był podjazd) nie jest możliwe dokonania naprawy poprzez wymianę wyłącznie elementów uszkodzonych, powód ma prawo domagać się naprawienia szkody poprzez zapłatę kosztów odpowiadających położeniu całego nowego podjazdu.

Na ocenę pozytywną mogą zasługiwać także prace, w których podniesiony zostanie również dodatkowy zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę opinii biegłego w zakresie ustalenia na podstawie opinii, iż kostka wzoru Uni Dekor będzie ponad wszelką wątpliwość dostępna na rynku - o ile zarzut ten nie będzie wyłącznym zarzutem apelacji.

Na koniec autor apelacji winien zarzucić sądowi naruszenie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych poprzez zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego z zastosowaniem stawki wynagrodzenia określonej w § 2 pkt 6 (kwota 5.400 zł) podczas gdy z uwagi na przedmiot sporu sąd powinien zasądzić kwotę 3.600,00 zł, przyjmując za podstawę § 2 pkt 5 rozporządzenia.